

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Theodoræ conuersio & pœnitentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

homines timeri necesse est, vt fatearis. Quin aliqui eò amentia
veniunt, vt neque in ipsa luce putent se videri. Hinc cùm egressa Dan, 13. 19.
esset puella, surrexerunt duo senes, & accurrerūt ad eam (Susannam)
& dixerunt: Ecce ostia pomarij clausa sunt, & nemo nos videt, & nos
in concupiscentia tui sumus: quam ob rem assentire nobis, &c. Nemo
nos videt, aiunt: si etiam à DEO se non videri putant, fidem perdi-
derunt, & longè cæciores sunt, quàm illi, qui sola nocte peccata
tegi existimant: si id solùm dicunt, *Nemo nos hominum videt*,
impij sunt & aperti Numinis contemptores; ostendunt enim,
se homines timere, DEVM non curare. His tamen ipsis senibus
impudentiores sunt, qui in plateis publicè, immò in templis,
eoram tota multitudine, non solùm aspectu, nutuque, sed etiam
amatorijs ceremonijs cum puellis libidinantur, & verò etiam
sibilis audent magorum obscœnissimis absurditatibus patrocina-
ri. Senes illi, saltem obseruarunt tempus, quo extra oculos
hominum essent, ideoque dixerunt: *Nemo nos videt*: at isti nihil
pensi habent, siue videantur, siue non videantur, Peccant quasi
cum potestate; peccant quasi cum autoritate; peccant quasi
peccata velint docere; peccant, quasi nullus ampliùs existeret
magistratus (qui tamen faciliè omnium, quæ non plectit, parti-
ceps est flagitiorum) peccant, & pœnitentiam non agunt, vt
in peccatis suis moriantur.

Longè aliter fecit Theodora, quæ etsi peccauit, & tantùm
semel peccauit, & ex ignorantia, seductioneque magæ peccauit,
tamè, re facta, illico cruciata animo, & stimulis conscientia exa-
gitata agnouit, quanta sit peccati turpitude, pœnitentiaque ta-
cta ita se ipsam est allocuta: *Ex quali honore, ad quantam transui* Psal. 37. 6.
ignominiam? Putruerunt & corrupta sunt cicatrices mea. Conuersa Psal. 34. 4.
sum in arumua, dum configitur spina. Hæc identidem secum di-
cens, non cessabat gemere & flere. Non potuit hæc vxoris mu-
tatio latere maritum, qui tantæ tristitiæ causam ignorans, om-
nia dicebat & faciebat, vt eam exhilararet. Sed illa, interno
vlcere conscientiam depascente, neque cogitationi quietem re-
linquente, inconsolabilis erat. Quamobrem, vtique inspirante
DEO (alioqui maritum, sine consensu eius, deferere non potuis-
set) ad monasterium quoddam monalium profugit, & ad Abba-

IV.

Psal 93

Genes 3 8.

Jo. 19. 22.

tissæ pedes prociens, eam rogavit, ut sacrum codicem afferret, unde discere posset: *An, quod noctu factum erat, Dei oculis evidens fuisset?* Cui Præfecta respondit: *Et quid est Deo incognitum?* Num enim, qui plantavit aurem, non audit? aut, qui fixit oculum, non considerat? Putasne primos parentes sapienter fecisse, quando cum audissent vocem Domini DEI deambulantis in Paradiso ad auram, post meridiem, abscondit se Adam & uxor eius à facie Domini Dei in medio ligni Paradisi. Noa enim illi se Domino, sed Dominum sibi absconderunt; sicut paruuli, qui dum ipsi manu sibi oculos claudunt, quia illi tunc neminem vident, putant se quoque à nemine videri. *Non sicut vident homines, videt & DEVS: homines in facie, DEVS verò videt in corde: homines conspiciunt, quæ patent exterius, DEVS verò cordis cogitationes perspicit.* In corde autem tuo quid est? nonne peccatum, quod te angit? & vermis conscientie remordens? quem fugere non potes, quia tecum trahis, & vindicem metuis; & tam diu patieris, quam diu non aperies. Pus non desinit cruciari, donec vlcus maturum aperiatur. Aperti mihi, filia mea, id, quod te arguit, forsitan erit remedium, quo saneris. Erubuit Theodora adulterium pandere, sed Euangelium poposcit, quo aperto, incidit in illa: *Quod scripsi, scripsi.* Mox manibus faciè suam pulsans: *Hen mihi misera,* clamavit; *O errorem! violanti viri cubile!* hæc dicens cæli se aspectu, & ipso quæ hæriebat, aère indignâ iudicans, terram cadentibus lacrymis madefecit; mirandum magis, quam imitandum exemplum ausa est, dum se, inuito coniuge, mundo abstulit, & in tenebras abdidit. Sciebat probè, se à marito quærendam: ne igitur inueniretur, sumpto virili habitu, profecta est ad cœnobium 18. miliaribus Alexandriâ distans, in quod (postquam, sub dio, feris exposita, patientiam suam probavit, per primam noctem, seque Theodorum vocans, ad omnes labores promptam obtulit Prælato) suscepta est. Hic mihi jam audite, quid femina, errore decepta, & semel dumtaxat lapsa, poenitentia ipsa sponte suscepit, & insuper per diaboli insidias permessa sit sustinere. 1. Per octo annos, quotidie occupabatur oleribus plantandis, apportanda, aqua, rigando horto, molendo, & pinsendo, & coquendo, aliisque similia faciendo. Sans hoc erat tenero sexui. 2. Sed ta-

men

men insuper oportebat illam vacare ieiunio, & orationi, & de mane psallere, vespertinamq; & matutinam glorificationem quotidie peragere: præterea autem nec Horarum, quæ vocantur, ullam prætermittere. 3. Noctu cum somno & mediocri quiete corpus reficere oporteret, pectus palmis pulsans, flensq; dicebat: *Condonam mihi peccatum, Domine, quod perdidit decus mea continentia.* 4. Vbi in schola virtutum paululum profecit, semel tantum in die; postea secundo quoque tantum die, cibum sumebat; tandem tantum semel in hebdomade, comedebat. 5. Præter hæc obtinuit, per fratrum petitionem, vt cilicio quoque corpus astringere liceret.

Quando eiusmodi exempla lego, planè contremisco, nec immeritò & alij cohorrescunt, qui sapius, grauiusq; longè, immò millies in DEVM peccauerunt? & quid pro tantis debitis DEO reddunt? Opera satisfactionis (quæ est pro DEI offensa debita pœnz voluntaria confessio) sunt orationes, & omnes animi affectus, corporisq; motus, qui ad DEI cultum pertinent; item elemosynæ, hoc est, omnia spiritualia & corporalia misericordiaz opera; itemq; ieiunium, seu quælibet corporis afflictio & tribulatio, pro diuino honore voluntariè tolerata. Hæc omnia quàm copiosè fecit Theodora? At quàm nos facimus parcè? Labores etiam iucundos fugimus. Abiecta & seruilia facere, injuriam putamus, quasi DEVS non humiles potiùs respiciat, quàm superbæ autoritatis seruatores. Olim reges & reginæ hospitalia adibant, & præcipuè matronæ ægrotis, captis, egenis cibos offerebant, lectos sternebant, vulnera obligabant. Quàm rari nunc sunt tales? Quid dicam de ieiunijs, quæ paulatim omnino abolerentur; aut certè, ne famem sentiant, multi ebrietate quotidiana impetrant? Orationes, cilicia, reliquæ corporis asperitates, genuflexiones, humicubationes in tantam desuetudinem venerunt, vt multi ne orare quidem rectè, & cum gustu sciant; multi loco orationis, in templo, noua legant, garriant, puellas tamquam idola, contemplantur; cilicia sæpe, in tota ciuitate aliqua, sunt nulla; flagella & huiusmodi mortificationes, ad solos Religiosos pertinere existimentur. At cur illi, qui peccauerunt & peccant minus, puniantur magis? nimirum quia

v.